

Mezipopulační variabilita zpěvu je mezi ptáky velmi rozšířený fenomén. Ukazuje se, že u řady druhů se liší zpěv příslušníků populací z různých zeměpisných oblastí. V případě dialektů dokonce mezi jednotlivými formami neexistují přechody, ale jasně vymezené hranice. Přestože většina studovaných případů se týká pěvců, lze různé varianty zpěvu najít také v ostatních řádech. Studie prokázaly, že jedinci obývající lesy zpívají kratší, jednodušší zpěvy o nižší frekvenci než jejich soukmenovci z otevřené krajiny. Změny v časových a frekvenčních charakteristikách lze nalézt také v populacích žijících v hlučném prostředí měst. Avšak odlišné zpěvy produkují i jedinci pocházející z populací, jejichž habitaty nevykazují žádné výrazné rozdíly. Pokud se tyto skupiny liší i geneticky, mohla by za odlišnými variantami zpěvu stát dědičnost, zvláště u druhů s vrozeným zpěvem. Nicméně nalezená genetická variabilita může být následkem, nikoli příčinou nenáhodného párování, ke kterému v některých případech mezipopulační variabilita vede. U druhů s alespoň částečně naučeným zpěvem je pravděpodobnější, že výslednou podobu signálu více ovlivní sociální interakce – zvláště pokud samice dávají přednost samcům zpívajícím lokální dialekt nebo pokud sdílení zpěvů se sousedy umožní efektivnější obranu vlastního teritoria. Tato literární rešerše shrnuje dosavadní poznatky o faktorech, které by mohly mít zásadní podíl na mezipopulační variabilitě zpěvu a je zaměřena především na pěvce, kde je tato problematika prozkoumána nejlépe.